

Oda

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Mayıs 2015

Anlamsız fazlasıyla da edilgen bir sürecin izdüşümü iken yöneldiğim minval yine ve yeniden doğan her yeni güne başlıyorum bin bir umutla. Zafiyeti olsa gerek bu hassasiyetin yarattığı o çökkünlük.

Bellediğim ne çok dürtü var yoldan çıkmamak adına hazır olda iken benlik.

Karanlık belki de en büyük tesellim görünmemek adına içine sığdıramadığım ne çok şey onca kutu kilit altında yan odada.

Neler neler sakladım da unuttum bile unutulmuşken bir köşede.

İzafi olmasını dilediğim varlıklar ve kısık ateşte pişmekteyim hala çiğ hala toy ve nasıl bedbin.

“Dur ve beni bekle...”

“Hayrola sen de kimsin?”

“Seni hayırsız bu kadar mı çabuk unutuldum?” demesine kalmıyor ki bir pekiştireç ile eklentili o uzantıda alıyorum yerimi. Oysa yeni kaybolmuşum ve yeni gömmüştüm arda kalanları.

“Sahi...”derken kesiyorum sözünü.

“Unutan değilim sadece unutulan...”

Kınıyor beni attığı o şuh kahkaha ile.

“Hadi oradan. Bak hala yanıdaydım.”

“İyi de sesin soluğun çıkmayalı çok oldu. Şimdi mi geldim aklına?”

“Ne bekliyordun ya... Hala anlamadın mı?”

“Cevaplarıma soru ile karşılık verme alışkanlığından vazgeçmediğin nasıl da belli.”

“Ne sandın... Tamam, tamam soru yok bundan sonra. Hadi anlat.”

“Anlatacak ne kaldı ki? İşte karşıdayım. Hem sırası değil bunların.”

Tam o anda peyda olan kısa boylu bir varlık sızıyor gölgelerden süzülerek tam da aramıza.

“Ne kaynatıyorsunuz hele ki beni çağırmadan nasıl oluyor da sohbet bu denli koyulaşıyor?”

“Sen de kimsin?” derken ani bir gök gürlmesiyle ikisi de kayıplara karışıyor.

Boş bir odada olduğuma vakıf oluyorum açtığımda gözlerimi. Hem boş hem karanlık üstelik boydan boya cam ile kaplı. Belli ki henüz sabah olmamış yoksa sızardı gün ışığı. Ne bir lamba var hatta ne de bir düğme.

El yordamıyla karıştırıyorum ceplerimi ve denk geliyor parmaklarım gazı bitmiş bir çakmağa.

“Hiç yoktan iyidir” deyip ışıyor oda. Boş da değilmiş üstelik. Ağızları sıkı sıkı kapalı sayısız kutu ve üzerlerinde adımın baş harfı.

Yoksa kendime aldığım hediyeler mi bunlar yıllardır biriktirdiğim.

Ne fark eder ki ne de olsa biliyorum içlerinde neler saklı en az şeffaf ruhumun o göstergesi kadar ayan beyan ne ile dolu oldukları.

Merak duygum da yitip gitmiş belli ki.

Çocukluğum geliyor aklıma o sıkıcı ve yalın yıllarım henüz kayıp vermediğim hatta kayıp duygusunun anlamı ile henüz tanışmadığım.

Yağmurun başladığını anlıyorum camlardan akan damlaları görünce. Belli belirsiz iki üç damla yağ süzülüyor ardından.

Saatın kaç olduğu ya da hangi yıl hangi mevsim ne fark eder demek bile olası değil bu hengâmede ya da hangi realite ise kimsenin üzerinde dahi durmadığı. Belki benim de asla üzerinde durmamam gereken pek çok yanlış ve tüm yenilgi depreştiren geçmiş ile kurduğum o silik bağın ışıyan yüzü kadar saf ve temiz.

Yoksa insani olan her şeyden yoksunlaşmaları mı beni uzaklara iteklemelerindeki o acımasızlık. Kim bilir belki de benimdir tek suçlu bu denli ehemmiyet vermemden kaynaklanan.

Kafka'ya göre, bütün insanlığın boyun erdiği ve “insan ol!” diye buyuran yasası mı tüm bunları

çağırıştırın.

İroni gücüne sahip olan bir boşluk mu yoksa algıladığım ne varsa belki de içinde bulunduğum odanın bir yanılısamadan ibaret olması gibi ya da benim o göreceli varlığım insanların gözüne batan.

Kapının vurulması ile kendime geliyorum ve açıyorum gözlerimi ve hiç duraksamadan yöneliyorum kapıya nereye açılırsa açılısın yeter ki çıkayım şu odadan...